

събираше и раздаваше помощитѣ за беднитѣ и безработнитѣ, застана Ненко бѣжанчето и стискаше въ ржката си вечерашнитѣ пари, които получи за кученцето.

— Какво има, момче?

— Нося пари... за беднитѣ и безработнитѣ. — И подаде паритѣ.

— Всичкитѣ ли?}

— Всичкитѣ.

— Кой ги праща?

— Азъ ги давамъ.

Касиерътъ, който вземаше паритѣ, не искаше да повѣрва.

— Отъ де си взелъ толкова пари?

— Продадохъ кученцето си. Да помогна и азъ.

— Браво, момче! Ти имашъ златно сърдце. Какъ се казвашъ?

— Ненко Бѣжанчето.

И безъ да дочака отговоръ, Ненко изскочи на улицата. Нѣщо като че ли му олекна. И той изпълни своя дългъ.

Вечерътъ, когато затвори работилницата и си легна на миндърчето самичккъ, мжка притисна гърдитѣ му. Нѣма го сега другарчето. Не изскочи отъ миндера и не скача по него милиятъ Гальо. Сега Ненко е съвсемъ самъ... И сълзи бликнаха изъ очитѣ му и потекоха по бузитѣ. Сподавеното хълчане изведнажъ се излѣ въ си-

ленъ плачъ и разтнесе цѣлото му тѣло.

Следъ като се наплака хубаво, Ненко се мушна подъ чергата да спи.

Бѣше вече затворилъ очи, когато отвънъ на вратата нѣкой задраска и заскимтѣ. Той скочи, седна на миндера и си затърка очитѣ. Дращенето и скимтенето ставаше все по силно и по-тревожно. Ненко стана и отиде до вратата. Услуша се малко и изведнажъ бързо отвори вратата. Въ тъмнината нѣщо се хвърли на Ненковитѣ гърди и съ дива радостъ заскимтѣ.

— Гальо, мой мили Гальо, ти ли си?...

Кученцето, като чу гласа на своя другаръ, още по-силно за-скача въ краката на Ненка.

Той го взе, притисна го до гърдитѣ си и съ буйна радостъ замилва и зацѣлува малката му главичка. Отиде на леглото си, легна и както по-рано си заиграха.

Гальо го ближеше по лицето а той му шепнѣше:

— Пакъ сме заедно... Прости ми, че те продадохъ. Сега нѣма да се раздѣлимъ...

Късно презъ нощъта двамата другари, радостно уморени, за-спаха сладккъ сънъ подъ скжсаната черга.